

Srečni Janko nesrečen.

V mladosti Janko služil gré
Načrtov poln in nad:
„Poprej ne jenjam od službé,
Da si prislužim grad.

Služeval bom in slušal bom,
Kar htel bo gospodár,
Do boljših služb poskušal bom
In čuval bom denár.

In ko denarja bo dovolj,
Pa kupim si gradič,
Potem za svet se brigam bolj,
Prej zanj ne maram nič.

In mlado ženko bom dobil
In v grad jo bodem vël,
Ž njo v krasnih sobah vince pil,
Pečene piške jël.

In slugam ukazaval bom,
Imel bom voz krasán,
Z ženó se prepeljavál bom
Na sprehod dan na dan.

In če mi Bog bo dece dal,
Bom čuval ta zaklad,
V kreposti uril zarod mal,
Imel ga srčno rad.

In srečen bodem tisočkrat,
Da nihče ne takó,
Ko bom grajščák, ko bom bogát —
Da skoraj bi biló!“

In Janko služi mnogo let,
Pošten naprej, naprej,
Prav nič ne briga se za svet,
Da srečen bil bi slej.

Stotak nalaga na stotak,
Denar se mu množi,
Naraste kmalu tisočák,
In ta se podvoji . . .

Na dražbi kupi Janko grad
Za desetakov sto,
A Janko star je, ni več mlad —
Pa žéni se na to.

Ni Janko sam, ni hlapec več,
Sedaj je on grajščák;
Več ni pohleven in boječ,
Sedaj je on veljak.

In ima ženo, ima kruh,
In vino in gradič,
Pokorne sluge vse na sluh,
Res mu ne manjka nič.

Pa zakon je neskrižen ta:
Gosposka — prosta kri,
On star je — mlada je gospá —
Ljubezni prave ni.

Kaj če bogastvo, grad in kras,
Če srce krvaví?
In Janko srečen kot tačas,
Ko služil je — zdaj ni!

Anton Hribar.

Jarem pregrehe.

(Povest. — Spisal P. Bohinjec.)

I.

Povrača v domače se sêlo
Iz vojne junak domóv.
Razjasni se mlado mu čêlo,
Zazršemu rôdni krov.

I. K.

Bil je pust dan meseca vinotoka. Gosti oblaki so se polastili širnega nébesa in siva megla je objemala tu pa tam namočeno zemljo. Koder se pa megla ni mogla vvesti, tam je dež pribijal na tla in mesil cestni prah.

Drevje je trosilo pormenelo listje po vlažnih tleh in jesenske cvetlice so se poslavljale s po-

trtimi stebelci pa ovenelim cvetjem od ljube zemlje. Kaka zakasnela ajdica je še čakala gospodarja, mršavi koren pa in debeloglava repa sta se še redila pod prsteno skorjo.

Sicer pa je bilo razven običajne burje vse tako mirno, tako prazno, tako osamelo! Le zelenkasta žolna ni mogla zatreti svoje jeze v hra-